

leitakse, kust tema päritud, sadussepp Reinhold Grobe nime saab lantma."

Ja nüüd jää läps põliselt senna. Ükski lohus ei päritud tema järel ja leegi ei tulnud, teda õra viima. Tema mängis ja roomas ja naeris tuas ümber, nagu olesk tema omast esimesest hingetömmamisest saadik seal olnud.

Meie abielu-paari peale ei näinud läps tuidagi muutes mõjuma. Mees jää nuukraks ja sõnataks, nagu ennegi, ja naene tallitas oma ažju sõna lausumata edasi. Aga tähtjas oli ilta, et sadussepp mitte enam nii Jumala-teutlikult inimesi ei neednud kui senni, ja oma naesele nii lihttiseid sõnu ei annud, kui tema ülepea naesega rääkis. Kust see tulی? Lihlased, läps ei sallinud seda mitte. Qui mees oma healt tooreks tarjumiseks tösimä haftas, tulsi veikese kartlikult tema juure, haftas tema põlmedest linni ja wahlis nagu pa-paludes tema otja, ja seda paluwat lapse-waata-mist ei vdinud mees wälsja kannatada, pidi ennast õra põorama, ja tema heal muutis ennast arusaamata nurisemiseks ja urisemiseks. Ja see juhtus nii sagedast, et tema viimaks enam pealegi ei halbanud, fest lõili omast wihasest sildamisest wälsja sõimata tema ei usaldanud; läps ei sallinud seda mitte.

Ja nii sama tähtjas oli, et sadussepp, kes

keslegi peale lahkest waadata ei raatsinud ja liialgi üht tähte oma südame liitumisest ei annud, niiüd ometigi tundide laupa lapse lorisemist peast suulata wōis, et tema seal oma kannatust ei taatnud, kui läps teda tema töö kassas tütitas ja tema tööriistad segamini pillutas, et tema foguni, kui sedagi teist nägema ei olnud, last oma sülle wōttis ja temast oma juutseid ja habet sasida laelis, mida see suure rõõmuga tegi. Olesk siis teraselt tema peale waadatud, siis olesk nähtud, et midagi nagu lahfus nutra mehe näu ille libises ja tema suu naeratas.

Kas siindis see õige asjaga? Kas see ei olnud nõidus? Wōib olla, aga läps suutis ka veel teisi ažju korda saata.

Ühes elumajas, kus ühte lahket sõna ei räägita ja kus rõõmus naer ei kostu, seal ei wōi leegi hea meelega olla, seolt piütatasse wälsja saada, ja kuhu minnasse siis? Kõrtsi, wiina juure! Seda kiusatust oli aga läps õra lorisutanud, oll meest tooreist riiu-sõnadest wõerutanud, teda naeratama õpetanud, kui la salamahti — niiüd ei lisinud teda tema nukker meel ka enam — nii sagedast kottu wälsja, kui enne. Tuas wōis niiüd õhtati õige heaste istuda, läps, kes senni oma veiseid jalgu oli tarvitama õppinud, joostis ühe juurest teise juure, naeris ja pani naerma, ja üks